

Erif Menveds Barndom,

Historisk Roman

af

Bernhard Severin Ingemann.

Anden Del.

(Fortf.)

„Her de faaet fat paa Kongemorderne?“ — sagde en Borgersmand.

„Handen heller!“ — svarede den anden. — „De Karle hylte sig nok! og hoo kender dem? de var jo troerne i Muntehatten. De kan gerne være her midt blandt os. Ingen kan slue Hundene paa Harene.“

„Stob har Dre og Marf har Dje! — hvad der Kjusle i Sne, kommer op i Lø!“ — sagde en gammel Kvinde med en Krykkestav. — „Naar Ridder Jon eller Droft Hestel dem fat, bliver de viselig hængte.“

„Hængte?“ — raabte en ung Karl. — „Hvor vil I hen? Dorthe Katters!“ — sagde den gamle Kvinde efter Galgen og tage mod Strikken med Kysbaand straks, naar de funde slippe bermed; nej, raddræffes skal de Hunde og ligge paa Hjul og Stejle. Kongen var en haard Mand, det er sandt, og stem var han efter Piger og Koner; men derfor skulde man dog ikke have Lov til at slagte ham som en gal Bystyr i en Lade.“

„Naar vor unge Konge bliver stor, vil han nok hævne sin Fader, som en god Kristen!“ — sagde en stærk Bonde. „Men hvor bliver han af? saa vi ham ikke at se?“ — sagde en anden. — „De har dog aldrig laaet ham ihjel med?“

„Nej, det fatte vor Herre Bind for!“ — svarede Bonnen. — „De var her jo den samme Morgen aarle, før Jorden fik Stø paa, og vilde fast Fingre paa den unge Konge; men han var lige saa tidlig oppe som de; da de saa ham paa Soalen, blev de blege om Kæben og turde ikke krumme et Haar paa ham. Om det saa var den drabelige Marf, blev han rødt, der han hørte, han var fredløs, og Jorden tog dem allesammen, inden de fik bantet paa Porten.“

„Hjul og Stejler blev dem lobet, og gloende Stene fik de med paa Rejnen!“ — sagde den unge Karl. „Det var brav! — det vil blive en dygtig Konge!“ — sagde mange i Munden paa hverandre — „han vil blive en anderledes Karl, end hans Fader!“

„Der er han! der er han!“ — raabte nu mange Stemmer; og paa Høvelstiftsbaalen saa man den unge Konge, med sin lille Kronhjelm og i sort Ridderdragt, ved Siden af sin Moder. Dronningen, der stod i sort Hjelme med Diademet over de sorte Hjelminger og bestragtede Høvelstiftet med et blegt, men roligt Ansigt og et lille, forstødt Blik. Ved den lille Konges venstre Side frembar sig Ridder Jon i en Armstol og bag ved ham saa man Ridder Thorstensen og en hel Del kongelige Drabantier med Vaaben og Skjold.

„Kong Erik Grifson leve!“ — lod nu en kraftig Stemme fra Soalen, og den gamle Ridder Jon rejste sig med Høje og Hingende sin Hat. Dette Hylingsraab blev gentaget med stor Varm af mange hundrede Stemmer. Den lille Konge hilfede Høvelstiftet med ridderlig Ansigt og sagde nogle Ord, som dog kun hørtes af de nærmeste, men blev bejvarede af hele Høvelstiftet med et tusindstemmig Hylingsraab.

„Se, hvor Bogen tror sig“, hørte den gamle Ridder Abildgaard. — „Han har tidlig lært at lege Ridder og Konge.“ Hertug Valdemar bed sig harmfuld i Underlæben og gav Ridder Tulo et hemmeligt Blik. Ridderen gik til Siden. Kort efter hørtes en Stemme midt i Høvelstiftet, som raabte: „Ingen Erik mer paa Danmarks Trone! en Valdemar vil vi have til Konge!“ Dette Raab, som ingen vidste hvorfra kom, istemmedes af flere, og der begyndte en urolig Mumlén i Høvelstiftet. Men da rejste gamle Ridder Jon sig atter, og uagtet den voldsomme Smerter, denne Stilling syntes at koste ham, oplæste han med høj og kraftig Røst et af Bisperne og alle Rigets Stænder ubestregnet og forseglet Dokument, som stadfæstede den lille Kong Eriks lovmæssige Kongevalg, saaledes som det allerede for ti Aar siden i hans andet Aar var vedtaget og for seks Aar siden, Aar 1280, var fornyet af Høvelstiftet. Derefter gentog han Hylingsraabet, og enhver oprøst mobsigende Stemme overbevædes af de overvægtige Ud- raab: „Kong Erik Grifson leve! vor retmæssige Konge skal leve! ned, ned med Forræderne!“

Hertug Valdemar stundte sig at komme ud af den laarmende Trængsel og bestragtede med Rette at blive anholdt og fjendered af Almuén, som delagtig i hint Oprørsraab. Han istemmede højrøstet Hylingsraabet for Kong Erik og som lystelig ind gennem Slotsporten til- lige med Markgreverne af Brandenburg.

Hylingen var forbi. De kongelige Personer havde forladt Soalen. Høvelstiftet adspredtes efterhaanden, og Dronningen mobtog i Ridderstolen med høflig Bevægelse sine fyrstelige Brødre, i det hun hilste Hertug Valdemar med en Kulde, der syntes at være ham aldeles uventet.

Droft Peder havde imidlertid taget Krigsfolket i Ød for den unge Konge, og saa Timer efter ledfagede han med en talrig Bedækning den hele kongelige Familie paa Rejen til Viborg. Dronningens Karm drog langsomt foran med den lille Prinsesse Mette, og hendes Hof- mesterinde og blev undertiden benyttet af Dronningen selv, naar hun blev træt eller led af at ride.

Det var et pragtfuldt og højtideligt Sørgetog. I en fort Højls Raabe med Rannejer i den høje Perlehat, red Dronningen gennem Bøen paa en snehvid Pasgænger mellem begge sine Søner. Prins Christoffer var lige- ledes iført en pragtlig Sørgebragt; men den unge Konge tilfød sig fornemmelig alles Opmærksomhed. Han red en høj, kulfort Hingst. Under den sorte Højls Kappe, bar han en fuld ridderlig Staalrustning, i Følge Droft Peders og Ridder Jons forsigtige Raad. I hans lille Kronhjelm vøjede en Bust af Rannejer. Hans Hjelmbæklær var blå og forgyldte, og paa Armen bar han et lidet Skjold. Paa Skjoldet var der afbildet en Hjalme med to forgyldte Døsehorn, paa hvis yderste Bøjninger toende Vaafugle- haler var hængte. Den lille Konge var for sin Alders Stjld endnu ikke slagen til Ridder; men uagtet han allerede fra sit andet Aar havde hørt sig nævne med Kongenabnet, fatte

han dog langt flere Pris paa at gælde for en Ridder og vife sig i Vaaben. I denne barnlige Lyft til Ridder- pomp havde han faaledes selv ladet det Skjold male, han nu første Gang lod sig offentlig se med. Han bar det med saa mandig og alvorlig en Mine, som om han med en forunderlig Tillid sølte, at han nu var kaldet til at be- slutte Land og Rige med sit Barnefjeld.

Nærmest ved de kongelige Personer red Markgreverne af Brandenburg tillige med Hertug Valdemar og hans Droft. Efter dem fulgte Kansleren, den lærde Mester Martinus, i sin gejstlige Ordensdragt, tillige med Hofmar- sten, Rigets Hofmester, Undermarsken og alle Rigets Raad- ber, paa den gamle Jon Little nær, der havde været nødt til at blive tilbage paa Standerborg, hvor der med Omhu sørgedes for hans Helbredelse. Dernæst fulgte de kongelige Drabantier og tolv Diffuende med Faller. I Spidsen for Toget red Ridder Thorstensen med en talrig Flok Lanse- trænge, og Droft Peder Hestel med Ridder Bent Rimaar- son omsluttede Toget og de kongelige Personer paa begge Sider med deres to, sorte Ryttere.

Toget drog langsomt og stille mod Viborg, som man efter adskillige Ophold først nærmede sig den næste Dags Aften.

I Viborg store Domkirke havde den myrdede Konges Lig siden St. Cecilie Nat staaet offentlig til Stue for Folket. Denne Aften var bestemt til Kongeligets Strin- lægning og Jordbærd.

Da Toget nærmede sig Viborg, begyndte først Mester Martinus at afbryde den lange højtidelige Tavshed, han paa hele Rejnen havde iagttaget. Uagtet den dybe Sorg over Landets Ulykke, der nedbøjede ham, sølte den lærde fæderlandsfjindede Herre dog her saa stor Lyft til at med- dele sig, at han selv for et Njeblik forglemte den Mistanke, han hemmelig nærde til Hertug Valdemar, som Konge- morderens lønlige Hoved og Bestyrer. De var tomme til at ride jævnsides, og Kansleren henvendte sig til Her- tugen med en antiparist Bemærkning om den gamle Stad Viborgs Navn og dets Oprindelse, som han mente kunde udbedes af en Dronning Bebecca, eller af det gamle Fjeld B i i, eller maatte reitere af Stedets Høje og ældgamle Brug til Oftringer, samt af den hebenste Krigsfaug Vig, saa at Staden altsaa oprindelig havde hedt Vig b e r g.

„Meget muligt, Hr. Kansler!“ — svarede Hertugen adspredt. — „Det maa I, som en lærd Mand forstaa bedst.“

Kansleren vedblev og nævned endnu et Par Hypo- theser om Dvins Tilnaad V i g e r og om Skjoldmeen V e b j o r g, som nævnes i Stærktobdrerfanger om Bravalla- slaget.

„Meget muligt, Hr. Kansler!“ — svarede Hertugen fortrædelig. — „Jeg forstaaer mig ikke paa slige spræng- lærde Ting og bekyrter mig ikke derom.“

„Se vi hen paa Hens Vaaben!“ — vedblev Kans- leren ivrig, uden at bemærke Hertugens Utaalmodighed — „saa kunde det maatte bestyres deres Mening, der antage, at Hens først ved Vigelsborg, hvis vi antage de toende Stikfæler i Vaabnet for Kong Viglet og hans Dronning. Nogle lærde have derudi fundet Adam og Eva med Kund- skabens dyre Træ paa godt og ødt imellem sig; men sam- menligne vi det med Stabsseglet (sigillum Senatorium Vibergensis civitatis), saa opgaa vi, at bemeldte Adam og Eva eller Kong Viglet og hans Dronning er toende virkelige Mandspersoner, en gammel og en ung, som unægtelig betegne toende Dommere; og dette finder jeg særdeles klogt og rigtigt, at den unge Dommere har den gamle og erfarne ved Siden, ligesom vor unge Konge nu maa prise sig lykkelig i al sin Ulykke, at han dog har sin Faders gamle tro og prøvede Venner ved sin Side.“

„Ederes Værdom, værdige Hr. Kansler! kan i sær- beledes være ham gavnlig!“ — svarede Hertugen spottende. — „Og kunde I hjælpe ham til at udfinde den rette Op- rindelse til Navnet Danmark, vilde det vist være ham en stor Hjælp til at styre Land og Rige viselig.“

„Ulede vi ikke vor lære Fæderlands Navn af Da- n a i s, som den ægyptiske Historikrer Dudo mener, men af den gamle Kong Da n, som Fader Saffo antager.“ — svarede Kansleren rødt, uagtet han vel mærkede Spotten — „saa man det vist nok kunne vækte store, tonge- lige Tanter i vor unge Herres Sjæl, at han kan regne sin Byrd og Herkomst fra hin ældgamle Konge, der gav Folket og Landet Navn, og sig Kundskab er ingenlunde at ringagte.“ Han tav nu noget utilfreds og faldt i dybe Tanter; derpaa nikkede han, som han selv billigede en Tanke, der var falden ham ind.

„Naar jeg ser denne store, skønne Stad med sine høje Volde!“ — begyndte han nu Samtaalen igen — „da bekyrtes mit Haab til den almægtige Gud, at han frem- vedes vil holde sin Haand over Folket og dets retmæssige Konge. Herfra udbredtes Kristendommens store Lys over Folket ved den hellige Biskop Nopos naaderige Zartegn. Paa Dannerlingen blev vore gamle Konger hylde. Her fandt den hellige Martyr Kong Knud trofast Bistand af de brave Viborgere mod Vandforræderne og Oprørerne. Her blev den store Kong Valdemar først udraabt til Konge, og her fandt han Hjælp og Tilflugt hos de tro Borgere efter det forræderste og himmelskræbende røstidstobdhab. Alt, og her blev, for tre og tredve Aar siden, den samme ulykkelige Konge hylst, som et uslydligt Barn, hvis blo- dige Lig vi nu skal se og bringe til Hvile. Forbandet være hans Morderere og de, der har anstiftet denne Ulykke! — Vid de var til Stede midt iblandt os, at vor myrdede Herre og Konge kunde oplaa sine brustne Øjne imod dem og vife os dem!“

Med disse Ord betragtede han Hertugen nøje. Det begyndte at mørknes; men han syntes dog indelig at se en urolig Bevægelse i hans Ansigt. „Deler I ikke dette mit Ønske? højskaarne Herre!“ — spurgte han — „og tror I, nogen af Kongemorderne eller nogen medfjellig i saa gruelig en Ugerning kunde være saa fræt og guds- forgaen, at han ikke maatte blegne og røde sin Brøde for sin myrdede Konges Ansigt?“

Hertugen tumlede sin Hest, og først da han havde bragt den i et roligt Strid igen, gav han Kansleren Svaret paa hint Svørgsmaal, dog uden at vende sit Ansigt imod ham. „I duer ikke til Jantoffitor, Hr. Kansler!“ — svarede han rødt — „hvis I tror paa den Maade at komme paa Spor efter Forbryderne. Det maa I lade mig om, ærværdige Herre! jeg søger dem alle Vegne; men her vent-

er mindst at træffe dem; de formastelige Morderere vil vist dogte sig for at komme hid ved Lig Lejlighed, hvor de saa let kunde røbes. At Marf Stig er Hovedmanden, ved vi jo. Vilde vi ansø alle de Mennester for delagtige i saa gruelig en Handling, som her blegne eller bevæges ved denne sorgelige Hest!“ — vedblev han — „saa maatte vi vel først fordomme os selv med alle Landets og Kongehusets hen- gjøvneste Venner; thi hoo kan blot tænke paa saa forfarde- lig en Handling, uden at bevæges og oprøres?“ Da jeg og Markgreverne hørte det første Angte derom hos Grev Gerhard i Kiel, blev det fast fort for vore Øjne. Den for- doone Marf har sagens medfjellige. — Jeg har sendt Spejdere rundt om i Landet. Kan I opdage Mordererne før jeg, Hr. Kansler! vil jeg vide jer Tak. Som vor unge Konges næste Frænde og naturlige Værg, anser jeg mig nærmest forpligtet til at forfølge dem.“

Den lærde Kansler tav og faldt i dybe Tanter. Nu laa Hens indbyrd for dem med sine mangfoldige Kirker og Kapeller, hvorfra over tyve høje Taarne og Sej- ragede i Vejret.

„Her, nu ringer alt Vigkloften fra Spiret paa vor Frue Kirke!“ — sagde den alvorlige Kansler. — „Nu vil det snart ringe saaledes fra alle Kirkegaardene i Dan- mark, og mener I da ikke, højskaarne Herre! det vil ringe som med Dømedagsklokker for Morderernes Øren, hvor de saa er?“ Som han saaledes tolede, forboldedes Vig- klokketlangen; den blev stærkere og stærkere og lod snart fra alle de tyve Kirkegaardene i Staden og fra alle Lands- bytkirker i Omegnen. Mørket var faldet paa, og Dis- spændens Faller oplyste Sørgetoget. Hertug Valdemars Hest tumlede sig vidt mellem de gnistrende Faller og syn- tes at være bleven sty og Klokkelangen.

„Nej, her en Gang til den lille Klokke paa Graa- brødre-Kirkens Gaal hist bag Domkirken — hvor den klinger klart og fint frem for alle de andre, stont den intet Taarn har at klinge!“ — sagde nu Mester Martinus til Hertugen, som var opbødet af at styre den vilde Gan- ger. — „De arme Graabrødre!“ — vedblev Kansleren — „de ringe ret ivrigt i Aften; de vil maatte lade os vide, at de ingen Led havde i, hvad deres Kapper maatte skjule i Finnerup Lade.“

Hertugen svarede ikke, men vendte sig til sin Droft „Komme vi ikke ind ad St. Mogens Port?“ — spurgte han i en ligegyldig Tone.

„Nej, højskaarne Herre! den kommer man ind ad fra Kalborgvej!“ — svarede Ridder Abildgaard — „her har vi jo Søen og Borrevold paa højre; vi maa ind ad St. Michels Port og gennem St. Michels Gade til Dom- kirken.“

„Du har Rei, Tulo! den fordomte Varm har for- tumlet mig. Er det ikke St. Mogens Port, man har det dumme Ovenlyr om?“

„Jo, rigtig Herre!“ — svarede Ridderen og lo — „om Kobberhesten, der skal klinge under Jorden, hver Gang vi saa Krig i Landet. Den Snat hørte jeg i Skjøl- sjolen af min Amme.“

Den skulte Hest under St. Mogens Port er Sta- dens Palladium fra de ældste Tider, mine Herre! — tog Mester Martinus Ordet. — „Man siger, ingen Forræder og Fæderlandsfjende har hørt den klinge og overleve det.“

„Det var som Fokker!“ — sagde Ridder Abildgaard med tvungen Lyftheds. „Det er Stade, denne gode St. Mittel ikke ogsaa her sig en Mirakelstet under sin Port; saa kunde vi dog nu straks saa sikkert Bevis for, om vi alle er lige saa gode Patrioter som vor lærde Hr. Kansler.“

„Den hellige Michal varsler ikke!“ — svarede Kans- leren — „han slunger Flammeføderet mod de fordomte. — Det er hans Billede, I se hist over Porten, mine Her- rer!“

Toget drog nu allerede ind ad den hvalvede Port, og Fallerne oplyste en ridderlig Malmstætte, der stod over Porten med Høden paa en Drage og et langt, flammes- dannet Sværd i Haanden. Sværdet var luftforghltd og blinkede just stærkt i Fokkelstinet over Hertugens Hoved- han saa berop, og det var ham som Støtten bevægede sig og blev dobbelt. Han sporede sin Hest og foer ind i Por- tens mørke Hvalving.

„Bibste jeg ikke, det var en Malmstætte — hvi- lede han til sin Droft — „ville jeg svoret, den var levende og havde Marf Stig til Stygge.“

Toget drog nu langsomt gennem den brede St. Mi- chelsgade til Domkirken. Der var Lys i alle Vinduer, og Gaderne var opfyldte med Mennester af alle Folkelasser; men der herlede en Stillehed, som det var siløse Stikfæler, der betragtede Sørgetoget. Man nærmede sig den store, oplyste Kirke, hvis magtige Malmklokker med deres dybe, hule Klang overbøede alle de andre. Paa den store Plads omkring Kirken steg Sørgeklæren af Hestene uden for Domhuset, og nu bevægede Toget sig i samme Orden, som det var kommet, men til Fods, over en Vej af sort Klæde, op imod den aabnede Kirkeport.

Kirken stod endnu høj og majestætisk med sine toende Spir og sine fire pragtfulde Kapeller, saaledes som den i det talste Aarhundrede var udbødet af Kong Niels og fuldbøret af Biskop Nikolaus. Man traadte ind i Kirken og drog gennem Hovedgangen forbi alle de fire Kapeller, hvori der brandte Lys paa fjorten Altre. Stadens Stjls- helgen St. Kjelds Kapel, paa venstre Haand ved Kirkens nordlige Side, var i særdeleshed pragtlig oplyst; her brandte bestandig Lys Nat og Dag under St. Kjelds for- gyldte Ark, der hang i lueforghlde Lanter under Hval- vingen, og her saa man i forbigaaende den myrdede Svend Grathes Ligstie. Toget standse, og de sidste af Høvelstiftet bar endnu ikke komme ind ad Kirkeporten, da de forreste stod ved Højaltret. Af tolv store Voksls oplystes her den myrdede Konges Vaaben, med de to Løver og de toende Kroner, der var halvt skjult af et langt, sort Sør- geflor; her stod Rannikollegiets Præpositus i sin Ordens- dragt med toende andre Prælater, en Archidiaconus, en Kantor og tolv Ranniter. Med Faller i Hænderne sang de et højtideligt Rekviem over en stor, med Bly overtruk- ten Gevelstie, hvorover der paa Laaget laa Kong Erik Christoffersens store Sværd, ved Siden af en Sølvstætte med Sacramentet, som stulde følge ham i Graven, da han ikke havde kunnet nyde det for sin bratte og voldsomme

Død. Paa Væsen stod den latinste Indskrift: „Panis vobis vera domini sponsalia vite.“ Da Sjælenses var sunget, og Rannikollegiets Præpositus havde holdt en fort Tale, opløstede han Riste- laaget og lagde Væsen med Sacramentet mellem Viglets foldede Hænder. Enhver, som vilde se det kongelige Lig, kunde nu træde til. Kun saa traadte saa nær, at de kunde se det; blandt dem var den unge Kong Erik; han hørte sig stille over sin Faders Lig, lagde sin Haand paa hans blo- dige Bryst og sagde et Par Ord, som ingen hørte; derpaa traadte han tilbage og skjulte sit græbende Ansigt i sin Sørgefappe. Da ingen flere nærmede sig for at se Liget, tilluktede Prælæten atter Ristelaaget og lagde Sværdet derover igen; derpaa opløstede Ranniterne Risten og bar den i Spidsen for Sørgetoget om bag Højaltret, hvor de henfattede den i en hvalvede og en Alen over Jorden opbøjet Grav, medens der fra den underjordist Rypstirke lge under Graven lod en dyb, højtidelig Sørgefæng. Nu lastede Prælæten tre Stuffer Sand paa Risten og fremfagede med høj Røst den kristne Kirkens sædvanlige Begrævelsesformel. Derpaa forlyndte han for Høvelstiftet, at den forraabte og myrdede Konge fem Aar før sin bratte Død, ligesom breten af en vidunderlig Spaadomsaand, havde stanket Guds og Sjælegave til denne Domkirke, for at der stulde høltes Messer og Vigilier for hans Sjæl til den yderste Dag. „Den Sørgefæng, her nu toner, skal aldrig forstumme!“ — sagde han — „hvor Nat skal Vaadefangen her opstige fra Jordens Dyp til den almægtiges Trone! Vi skal Dag og Nat her bede for vor myrdede Konges Sjæl og pealalde Kongernes Konge, at Kong Erik Christoffersen maa være den sidste danske Konge, der falder for Forræde- res og Morderes Haand! Herren forbarne sig over sin sal- vedes Sjæl! — Ve, Ve over Kongemorderne!“

Dette Væraab gentoges af alle Ranniterne og af mange blandt Høvelstiftet, hvoriblandt den unge Kong Eriks Stemme lod med en Kraft, som forbarfede; og tre Gange gentoges Væraabet af det usynlige Sørgetor i den under- jordiste Kirke under Graven.

Mester Martinus betragtede under hele højtidelig- heden alle Ansigter omkring sig med et stærkt forlende Blik, medens han selv var indelig bevæget og holdt de foldede Hænder mod sit Bryst. Han saa dyb Bevægelse i nogles Ansigt; men mange stode stolde og ligegyldige, og selv i nogles Miner saa han en høvrende Trods, som for- færedede ham. Hertugen og hans Droft vendte deres Ansigt fra ham og syntes at have deres Opmærksomhed hen- vendt paa St. Kjelds Kapel. Men da Sangen fra Rypstir- kerten lod under deres Hødder, og det dybe Væraab gennem- tonede Kirkens Høvelsinger, stødte Hertugen sig ved sit Sværd og foer med Haanden til Vandet, medens Ridder Abildgaard hastig viftede ham et Ord i Vret. I samme Njeblik hørtes der et dampet Strig, og der opbød et Nj- blikts Uro mellem Høvelstiftet og Kirkeporten, hvor man bar et Menneste ud, der var falden i Afmagt.

Nu gik Sørgetoget langsomt ud af Kirken. Droft Peder havde under Begrævelseshøjtideligheden staaet stille ved en Bille ved Koret, med Hænderne foldede om Høvelstiftet paa sit blottede Sværd, som han holdt med Spidsen i Vejret, ligesom naar Evangeliet læstes; i den ridderlige Andagtsstilling, som betegned, at Ridderen var beredt til at bekyrte den færdige, hellige Tro, havde han lønlig bedet for sin myrdede Konges Sjæl, saavel som for Danmarks og den unge Konges Fremtid. Da Toget gik tilbage fra Kirken, bemærkede han en høj, toindelig Stikfæle, der, i simpel sort Bondepigebragt og med en sort Hovedbag over Ansigtet, laa knælende med foldede Hænder nær ved Høj- altret, hvor hun med høftig Andagt syntes at bede, uden at bemærke, hvad der foregik omkring hende. Den skønne, ædle Stikfæle erindrede ham om den af alle danske Kvin- der, der var ham kærlig, og uagtet den borgerlige Dragt og det usandsynlige i, at Jomfru Inge her kunde være til Stede, blev han dog staaende som henfunken i Drømme. Han bemærkede først, at Sørgetoget havde forladt Kirken, og Atterlysene vare slutte, da den høje Bondepige ogsaa rejste sig for at gaa. Han stødte Sværdet i Steden og traadte hende langsomt i Møde. Da han stod lige for hende i den øde Kirkegang, der endnu kun svagt oplustes af Lyfene fra St. Kjelds Kapel, gjorde hun en Bevægelse, som hun ved dette Møde var bleven forbarfede og vilde undvige ham.

„Inge, æble Jomfru Inge, er det eder?“ — sagde han — „o! saa undvig mig ikke, men sig mig, hvad vigtig Grund der bringer eder hid!“ — stulle vore Bønner her fore- ene sig mellem Kongegraven og Guds Altar paa denne Fæderlands store Sørgedag!“

„Droft Peder Hestel!“ — svarede den høje Jomfru og blev staaende — „her maatte vi da mødes — maatte for sidste Gang i denne Verden! — Velan! jeg vil ikke skjule mit Ansigt for eder: I kan ikke miskende mig, og jeg end i denne Stund er jer en Gaade.“ Hun slog Hovedbuen til Siden, og kon saa — hvad allerede den før, velbesendte Stemme havde sagt ham: den takte Jomfru Inge stod for ham. Hun betragtede ham med et Ansigt, hvori en stille, dyb Kammer var afspæret; men dette Ulykkelige var dog mid- net af et fromt, tillidsfuldt Blik og af en rolig Mine, der forkyndte en fast og magtig Villie. (Fortf.)

*) Her er det sande Livs Bud, herrens Hæstensgave.

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

Dmslag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Erif Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Dmslag 80. Indbunden \$1.20.

Kong Erik og de fredløse,

I Dmslag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Mo. Br.